

ZDRAVNIŠKA ZBORNICA SLOVENIJE
MEDICAL CHAMBER OF SLOVENIA

Dunajska cesta 162, 1000 Ljubljana

✉ gp.zzs@zcs-mcs.si

📞 +386 (0) 1 30 72 100

014-36/2019-6

Ministrstvo za zdravje Republike Slovenije

Številka: 014-36/2019-6

Datum: 27. 12. 2019

ZADEVA: Pojasnilo Ministrstva za zdravje v zvezi z razporejanjem zdravnika koncesionarja na DM višji zdravnik

ZVEZA: Vaš dopis št. 0100-2/2019/2 ter vaš dopis št. 165-31/2019/3

Spoštovani,

Zdravniška zbornica Slovenije se je seznanila z mnenjem Ministrstva za zdravje Republike Slovenije (v nadaljevanju: ministrstvo) s št. 0100-2/2019/2 z dne 23. 1. 2019 ter z mnenjem ministrstva s št. 165-31/2019/3, v katerih se je opredelilo do vprašanja plačila koncesionarja (za delovno mesto Višji zdravnik) za vključevanje v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči. Iz mnenj ministrstva izhaja, da se za zdravnika koncesionarja, ki se vključuje v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči in za to sklene pogodbo civilnega prava, ne morejo uporabljati področni predpisi, ki urejajo pogoje za zaposlitev na delovnem mestu Višji zdravnik, saj se te lahko nanašajo samo na javni sektor. Po navedbah ministrstva zato pogoji za imenovanje na delovno mesto Višjega zdravnika niso aplikativna, zaradi česar ni mogoče določiti višjega plačila, kot izhaja iz že obstoječe pogodbe o sodelovanju. Iz mnenj nadalje izhaja tudi, da mora javni zdravstveni zavod pri določitvi plačila koncesionarja upoštevati Pravilnik o merilih za določitev višine plačila opravljanja zdravstvenih storitev po podjemni pogodbi ali po drugih pogodbah civilnega prava (v nadaljevanju: pravilnik),¹ na podlagi katerega je kot maksimalno plačilo po podjemni pogodbi mogoče določiti bruto urno postavko 53. plačnega razreda.

Po mnenju Zdravniške zbornice Slovenije Zakon o zdravniški službi (v nadaljevanju ZZdrS)² jasno in določno ureja obveznost plačila koncesionarja za vključevanje v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči, zaradi česar tako ekstenzivna razlaga ministrstva, kot je bila podana v obeh navedenih mnenjih in ki gre preko besedila zakona, ni in ne more

¹ Pravilnik o merilih za določitev višine plačila opravljanja zdravstvenih storitev po podjemni pogodbi ali drugih pogodbah civilnega prava (Uradni list RS, št. 15/17).

² Zakon o zdravniški službi (Uradni list RS, št. 72/06 – uradno prečiščeno besedilo, 15/08 – ZPacP, 58/08, 107/10 – ZPPKZ, 40/12 – ZUJF, 88/16 – ZdZPZD, 40/17, 64/17 – ZZDej-K, 49/18 in 66/19).

biti dopustna. To obveznost koncesionarjev namreč ureja 45.b člen ZZdrS, ki v drugem odstavku določa, da se ti vključujejo v zagotavljanje neprekinjene nujne zdravniške pomoči pod enakimi pogoji za delo in za enako plačilo kot zdravniki, zaposleni v javnem zdravstvenem zavodu. Zakon nadalje določa, da enako plačilo pomeni plačilo v višini stroška, ki bi ga imel izvajalec neprekinjene nujne zdravniške pomoči, če bi bil koncesionar zaposlen pri tem izvajalcu (drugi odstavek 45.b člena ZZdrS). Iz jezikovne razlage citirane določbe jasno izhaja, da morajo za zdravnika koncesionarja, ki sodeluje v programu zagotavljanja nujne zdravniške pomoči, glede plačila za to delo veljati enaki pogoji, kot če konkretni zdravnik ne bi bil koncesionar, pač pa bi bil zaposlen v tem javnem zdravstvenem zavodu.

Iz navedene določbe izhaja, da je zdravnik koncesionar, ki izpolnjuje pogoje za delovno mesto Višji zdravnik iz 3. člena Posebnega tarifnega dela Kolektivne pogodbe za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju: posebni tarifni del),³ upravičen do plačila v višini stroška, ki ga izvajalcu nujne zdravniške pomoči predstavlja pri njem zaposleni zdravnik na delovnem mestu Višji zdravnik. Sleherno nasprotno stališče bi pomenilo, da bo zdravnik koncesionar, ki sodeluje pri izvajanju nujne zdravniške pomoči, samo iz razloga, ker je koncesionar in ker ni zaposlen v javnem zdravstvenem zavodu, to delo opravljal za nižje plačilo, kot bi ga sicer, kar pa pomeni nesporno kršitev 45.b člena ZZdrS. Taka interpretacija navedenih zakonskih določb bi pomenila nedopustno diskriminacijo zdravnikov koncesionarjev nasproti zdravnikom, zaposlenim v javnih zavodih, za kar ni (ob dejstvu, da morajo vsi opravljati to delo v enakih pogojih) nobenega stvarnega ali razumnega razloga. Tega ne morejo omajati niti pavšalne navedbe ministrstva, da za zdravnike koncesionarje ne morejo veljati področni predpisi, ki urejajo javni sektor,⁴ saj zanje velja neposredno 45.b člen ZZdrS, ki določa obveznost enakega plačila koncesionarjev v razmerju do zaposlenih zdravnikov v javnih zdravstvenih zavodih, za katere pa so pravila javnega sektorja neposredno aplikativna.

Enako problematična je tudi trditev ministrstva, da je pri določitvi višine plačila za vključevanje zdravnika koncesionarja v program nujne zdravniške pomoči potrebno upoštevati omejitev višine plačila opravljanja zdravstvenih storitev po podjemni pogodbi iz pravilnika. Pravilnik je bil sprejet na podlagi 53.c člena Zakona o zdravstveni dejavnosti (v nadaljevanju ZZDej),⁵ ki ureja možnost javnega zdravstvenega zavoda, da za opravljanje zdravstvenih storitev sklene podjemno pogodbo, če je to za javni zdravstveni zavod smotrnejše. Glede na to, da je podlaga za sklenitev pogodbe o medsebojnem sodelovanju za potrebe sodelovanja zdravnika koncesionarja pri izvajanju nujne

---

³ Posebni tarifni del Kolektivne pogodbe za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 5/12 in 16/17).

⁴ To stališče je še toliko bolj absurdno ob dejstvu, da se plačilo zdravnikov koncesionarjev že sedaj obračunava glede na uvrstitev na delovna mesta po sistematiki v javnem sektorju in določa po plačnih razredih - torej po pravilih, ki urejajo javni sektor.

⁵ Zakon o zdravstveni dejavnosti (Uradni list RS, št. 23/05 – uradno prečiščeno besedilo, 15/08 – ZPacP, 23/08, 58/08 – ZZdrS-E, 77/08 – ZDZdr, 40/12 – ZUJF, 14/13, 88/16 – ZdZPZD, 64/17 in 1/19 – odl. US).

zdravniške pomoči 45.b člen ZZdrS, ki je v razmerju do 53.c člena ZZDej bolj specialen (tu že sam zakon ureja način določitve višine plačila), ter glede na to, da ima ta drugačen *ratio* kot navedena določba ZZDej (predmet te določbe ni racionalizacija poslovanja, ampak zagotavljanje kadra za opravljanje nujne zdravniške pomoči, ki ga javni zdravstveni zavod drugače ne more zagotoviti v dovoljšni meri) na višino plačila iz 45.b člena ZZdrS pravilnik ne more vplivati, saj se nanaša izključno na podjemne pogodbe, ki so sklenjene na podlagi 53.c člena ZZDej. Drugačno stališče, da bi pravilnik lahko določal ureditev, ki je v nasprotju s 45.b členom ZZdrS, bi namreč predstavljalo kršitev 153. člena Ustave Republike Slovenije (v nadaljevanju Ustava), ki določa, da morajo biti podzakonski predpisi v skladu z zakonom in ne obratno.

Po mnenju Zdravniške zbornice Slovenije interpretacija ZZDej in ZZdrS, kakršno podaja ministrstvo v zgoraj omenjenih dopisih, sili koncesionarje v izvajanje te dejavnosti z izgubo. 44.h člen ZZDej namreč v četrtem odstavku določa, da je koncesionar dolžan odgovornemu nosilcu zdravstvene dejavnosti in drugim delavcem, ki pri njem opravljajo zdravstvene storitve, ki so predmet koncesije, na podlagi pogodbe o zaposlitvi plačati najmanj takšno plačo in zagotavljati najmanj takšne pravice, kot jih imajo zaposleni v javnem sektorju. Ob upoštevanju interpretacije ministrstva glede plačila za vključevanje koncesionarja v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči to pomeni, da je javni zdravstveni zavod za izvajanje tega programa koncesionarju dolžan plačati manj (po mnenju ministrstva največ po 53. plačnem razredu) koncesionar sam pa mora nato svoje zaposlene, še vedno plačati enako, kot če bi bili zaposleni v javnem zdravstvenem zavodu. Ob tem Zdravniška zbornica Slovenije še poudarja, da je namen, ki ga zasleduje ZZdrS, koncesionarjem naložiti obveznost vključevanja v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči, pri čemer zakon poskrbi za uravnoteženje interesov koncesionarja in javnega zavoda, saj kot merilo za višino plačila koncesionarja določa strošek plače, ki bi ga imel javni zavod, če bi bil koncesionar pri njem zaposlen. Torej bi imel javni zavod enak strošek ne glede na to, ali bi se isti zdravnik v program nujne zdravniške pomoči vključeval v okviru zaposlitve pri javnem zavodu ali kot koncesionar.

Na podlagi vseh zgoraj navedenih dejstev Zdravniška zbornica Slovenije zaključuje, da so stališča, ki jih je ministrstvo zavzelo v obeh, v uvodu omenjenih dopisih, očitno napačna in utegnejo ustvarjati pravno negotovost pri uporabi določb zakona, ki urejajo plačilo koncesionarjev za vključevanje v službo nujne medicinske pomoči. Zato ministrstvo poziva, da s ciljem zmanjševanja pravne negotovosti izda novo stališče, ki bo ustrezalo jezikovno jasnim določbam zakona, in sicer, da obstaja med koncesionarji in javnimi zavodi obveznost sklenitve pogodbe o medsebojnem sodelovanju glede vključevanja koncesionarjev v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči, da so bistvene sestavine pogodbe (kot je cena storitev) že opredeljene v 45.b členu ZZdrS in da se višina plačila za vključevanje koncesionarjev v program zagotavljanja nujne zdravniške pomoči določa na podlagi kriterijev, po katerih se določa plačilo za delo zdravnikov, ki so zaposleni v javnem zavodu, pri čemer uporaba pravil o uvrstitvi na delovno mesto višji zdravnik ni

izključena. Zdravniška zbornica Slovenije pričakuje, da bo ministrstvo ustrezno popravljeno stališče glede tega vprašanja posredovalo vsem izvajalcem nujne zdravniške pomoči.

S spoštovanjem,

dr. Zdenka Čebašek-Travnik, dr. med.
Predsednica

Vročiti (elektronsko):
Ministrstvo za zdravje, gp.mz@gov.si